

De Trilogie van Ur

Deel 3

De Trilogie van Ur

Deel 3

Grazia Hattem-Le Clercq

Schrijver: Grazia Hattem-Le Clercq
ISBN: 9789402142266
© 2015 Grazia Hattem-Le Clercq

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of
verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of
op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de auteur.

Deel 3

- De Smuriaanse Superheld -

1 Op weg naar Smur

Kokkie hield het dashboard van de helicar nauwlettend in de gaten. Het brandstofmetertje stond erg laag en het werd tijd om te gaan landen. Het laatste stukje zouden ze moeten lopen, maar dat was ze toch al van plan geweest. De Smurianen hielden niet van helicans en ze wilde een goeie indruk maken.

‘Heb je je veiligheidsriem om, Droid?’, vroeg Kokkie. Het robotje knikte.

‘Dan kunnen we landen.’

Ze zette het voertuigje aan de grond en ze stapten uit.

‘Is het nog ver?’, wilde Droid weten.

Kokkie pakte haar foon en startte "Konijn op Reis". ‘Nog een uurtje lopen, dan zijn we bij de grens van Smur.’ Ze keek bezorgd naar Droid’s wieltjes. ‘Kan jij hier wel rollen? Raken je wielen niet verstopt door de modder?’

Het robotje lachte krassend. ‘Nee hoor, dat is één van de voordelen van oud zijn. De oude exemplaren hebben zand- en moddervaste wielen. De nieuwe niet.’

‘Gelukkig’, zei Kokkie opgelucht. ‘Ik was al bang, dat ik je moest dragen.’

Het robotje rolde een stukje door de modder. ‘Zie je hoe snel ik kan?’

Kokkie glimlachte. ‘Dat gaat inderdaad heel goed. Kom, we gaan. Ik wil voor donker bij Jacques zijn. Als we de grens over zijn, moeten we hem nog vinden.’

‘Zal ik een muziekje spelen?’, vroeg Droid.

‘Nee, doe maar niet’, antwoordde Kokkie. ‘We moeten nog een flink stuk lopen en we moeten zuinig zijn op je batterijen.’

‘Dan laad je ze toch op. Je hebt zonnecellen in je rugzak!’

‘De zonnecellen in mijn rugzak zijn niet krachtig genoeg om jouw batterijen op te laden. Ik kan ze pas weer opladen als we bij Jacques zijn’, legde Kokkie uit.

‘Wat nou als we mijn batterijen níet bij Jacques op kunnen laden?’, vroeg Droid verschrikt.

‘In het ergste geval ga je uit en dan vervang ik ze’, antwoordde

Kokkie. ‘Voorlopig hoef je je geen zorgen te maken hoor, ik heb een heleboel batterijen van Greg meegekregen en Jacques heeft vast wel een laadpunt. Je moet alleen zuiniger zijn met je energie, omdat je door de modder rolt.’

Droid rolde stilletjes verder.

‘Waarom ben je zo stil, Droid?’, vroeg Kokkie na een tijdje.

‘Ik bespaar energie’, zei het robotje boos. ‘En nu niets meer aan mij vragen, totdat we de modder uit zijn. Anders moet ik praten en dan gaan mijn batterijen sneller leeg!’

Kokkie lachte. ‘Ik zal niets meer vragen hoor. Hé kijk! In de verte zie ik water. Volgens mij zijn we dicht bij Smur.’

Kokkie had gelijk. Na een klein kwartiertje lopen, stonden ze aan de rand van een groot water. In het water lag een bootje, dat met een touw aan een steiger was vastgemaakt. Kokkie keek eens in het rond. Niemand te zien. Nergens een bordje. Ze startte "Konijn op Reis".

‘Volgens de app moeten we dit water oversteken’, zei ze bezorgd. ‘Ik denk dat we het bootje maar moeten gebruiken.’

‘Mag dat wel?’, vroeg Droid.

‘Geen idee. Maar we moeten naar Jacques en dit is de enige manier’, antwoordde Kokkie. ‘Ik til je wel in de boot.’

‘Je moet me niet laten vallen hoor. Als ik in het water val, ga ik stuk’, kraakte hij angstig.

Kokkie knikte hem geruststellend toe. ‘Geen zorgen hoor, het komt goed’, zei ze vriendelijk. Ze pakte het robotje op en tilde hem in de boot. Daarna stapte ze zelf in. Het bootje schommelde vervaarlijk heen en weer. Droid kraakte angstig, maar voordat hij iets kon zeggen, lag het bootje al weer stil. Kokkie deed haar rugzak af, startte haar navigatie app, pakte de roeispanen en begon te roeien.

‘Ik zie land, Kokkie’, zei Droid na een tijdje.

‘Gelukkig’, hijgde Kokkie. ‘Ik begin behoorlijk moe te worden.’

‘Zal ik roeien?’, vroeg Droid.

‘Kan je dat dan?’

‘Nee, maar ik kan het toch proberen?’

‘Doe maar niet’, zei Kokkie. ‘Straks laat je een roeispaan in het water vallen en ik kan wel roeien, maar niet zwemmen. Ik neem wel even pauze.’

Ze legde de roeispanen weg, schonk een bekertje worteltjesthee in en pakte haar foon.

‘Kijk nou!’, riep Kokkie uit. ‘Ik heb bereik! Dat geloof je toch niet! Ik ga Langhaar bellen.’

Ze bladerde door haar contacten en tikte met haar vinger op Langhaar’s foto.

‘Hij gaat over!’, fluisterde ze, onnodig op haar foon wijzend.

‘Hallo Kokkie.’ Langhaar’s stem klonk als muziek in haar oren.

‘Hoe gaat het met je? En waar ben je?’

‘Op het water, vlak bij Smur.’

Ze bracht snel verslag uit en toen was het Langhaar’s beurt om te vertellen.

‘Dus dáár zijn al die worteltjes naar toe gegaan!’, zei Kokkie boos. Ze wilde nog meer zeggen, maar Droid tikte op haar arm.

‘Kokkie, Kokkie! Er komt een boot aan.’

‘Waar?’, vroeg Kokkie. Ze draaide zich om. Het bootje schommelde weer heftig heen en weer.

‘Pas nou toch op!’, riep Droid geschrokken uit. ‘Straks slaan we nog om!’

‘Welnee, zo snel gebeurt dat niet.’ Ze speurde het water af. ‘Je hebt gelijk Droid, ik zie hem ook. Ik moet ophangen Lang, er komt een boot aan. Hopelijk worden we in Smur anders ontvangen dan in Fur en Blur.’

Langhaar drukte haar op het hart voorzichtig te zijn en hing op.

Nadat Kokkie haar beker had teruggedaan, roeide ze naar de grote boot. De boot kwam snel dichterbij en maakte grote golven. Het kleine bootje van Kokkie en Droid deinde heftig op en neer.

‘IDENTIFICEER!’, schalde het over het water. ‘WIE ZIJN JULLIE EN WAT KOMEN JULLIE DOEN?’

‘Oh nee, niet wéér’, kreunde Kokkie. ‘Waarom worden we nou nooit eens vriendelijk ontvangen in een andere kolonie!’

De boot was naast het bootje van Kokkie en Droid gaan liggen. Een groot konijn klom langs een touw ladder naar beneden en stapte in het schommelende vaartuigje.

Kokkie bleef zitten, maar stak wel haar hand uit.

‘Ik ben Kokkie, kokkin van koning Langhaar uit Ur. Er dreigt gevaar en ik ben op weg naar Jacques om hem te waarschuwen.’

Het konijn begon bulderend te lachen. ‘Er dreigt gevaar? Van

wie? Van Jim soms?’

Kokkie keek hem boos aan. ‘Jim is gearresteerd, die vormt geen gevaar meer. Het verhaal is te lang om zo maar even te vertellen. De situatie is behoorlijk ernstig en ik moet Jacques spreken.’

‘Eerst zullen we er achter moeten komen, of u inderdaad de kokkin van koning Langhaar bent’, zei het konijn. ‘Vooralsnog arresteer ik u, wegens diefstal van deze roeiboet.’

‘Maar dat is belachelijk!’, riep Kokkie uit. ‘Ik heb de boot niet gestolen! Het bootje was de enige manier om het water over te steken. Bovendien stond er nergens een bordje dat ik de boot niet mocht gebruiken en ik was heus van plan om het weer terug te geven hoor!’

‘Dat kan zijn,’ zei het konijn, ‘maar eerst gaan we ons best doen, om er achter te komen of u de waarheid spreekt. Ik maak het roeiboetje aan onze boot vast en dan slepen we u naar Smur. Tot straks.’

‘Je hoeft in ieder geval niet meer te roeien, Kokkie,’ zei Droid. ‘Fijn hè!’

Kokkie zei niets. Ze keek boos voor zich uit.

De grote boot stopte bij een steiger, waar met grote letters "Politie" op geschreven stond. Het konijn maakte allebei de boten vast en hielp Kokkie aan wal.

‘En ik dan!’, riep Droid.

‘Kunt u mijn robotje uit de boot tillen?’, vroeg Kokkie beleefd.

‘Jawel, maar u krijgt hem pas na het verhoor weer terug’, antwoordde het konijn.

Kokkie zuchtte. ‘Oké, maar wees wel voorzichtig met hem.’

Het konijn tilde Droid uit het bootje en pakte Kokkies rugzak. Er was inmiddels nog een konijn aan komen lopen.

‘Hallo agent, wie is deze dame?’, vroeg hij.

‘Ze zegt, dat ze Kokkie heet’, antwoordde de agent. ‘Ze wil Jacques spreken.’

‘Dan zullen we haar eerst moeten verhoren. Loopt u met mij mee, mevrouw? Het spijt me dat we u op deze manier moeten ontvangen, maar sinds het bezoek van Jim en Greg, zijn we erg voorzichtig geworden.’

Kokkie keek om zich heen. Ze zat in een gezellig kantoortje en dronk van het kopje worteltjesthee, dat ze haar hadden gegeven. Ze leunde achterover in de zachte stoel en sloot haar ogen.

‘Hopelijk is alles goed met Droid’, dacht ze. Het robotje had heftig geschud, toen ze werd meegenomen. ‘Kokkie!’, had het gebruld, ‘Waar nemen ze je mee naar toe? Straks raak ik je kwijt en dan kan ik je nooit meer vinden!’

‘Alles komt goed Droid, maak je maar geen zorgen!’, had ze teruggeroepen. Maar eigenlijk was ze daar niet zo zeker van. Hoe moest ze aantonen wie ze was? Kon ze Jacques nu maar spreken. Hij zou haar wel herkennen. Ze hoorde ergens een deur dichtslaan. Er klonken voetstappen in de gang. De deur van het kantoortje ging open en er kwam iemand binnen.

‘Ik ben Bernard’, zei het konijn. Hij gaf Kokkie een hand en ging zitten.

‘Was de worteltjesthee lekker, mevrouw Kokkie?’

Kokkie knikte. ‘De thee was heel erg lekker, maar ik ben niet naar Smur gereisd om thee te drinken. Ik moet Jacques spreken. Er dreigt gevaar.’

Kokkie begon te vertellen. Bernard luisterde aandachtig.

‘Ik geloof u’, zei hij, toen Kokkie klaar was met vertellen. ‘Er is alleen één probleem. Jacques is er niet. Hij is op expeditie en dat kan nog wel een paar weken duren. Ik kan u naar zijn vrouw brengen. Zij is de enige, die weet waar hij is.’

‘Doe maar’, zei Kokkie. ‘En ik wil ook graag mijn robotje en mijn rugzak terug.’

‘Vanzelfsprekend’, zei Bernard.

Even later kwam hij terug met Droid en de rugzak. Droid was buiten zichzelf van vreugde en deed iets, dat op een dansje leek. Kokkie glimlachte naar hem.

‘Kom Droid’, zei ze. ‘We gaan op bezoek bij de koningin!’

2 Solaria

De eerste blik op Solaria zou Kokkie nooit vergeten. Het was de mooiste stad, die ze ooit had gezien. In een azuurblauw meer zweefden prachtige gebouwen. De wanden van de gebouwen waren gedrapeerd met beeldschone bloementuinen en op de platte daken stonden grote glanzende kunstbloemen, die met hun grote bladen de zon leken te volgen.

‘Mooi hè’, zei Bernard trots.

Kokkie knikte. Ze was er stil van.

‘Zoals je ziet, ligt Solaria in het water’, vertelde Bernard.

‘Daarom hebben we allemaal een boot. Die daar is van mij’, wees hij. ‘Kom, dan breng ik jullie naar Gwendolyn.’

‘Wie is dat?’, vroeg Droid.

‘De vrouw van Jacques, denk ik’, antwoordde Kokkie

Bernard knikte. ‘Zal ik u helpen instappen?’, vroeg hij, galant zijn hand uit stekend.

Kokkie glimlachte en pakte zijn hand. ‘Je mag wel jij zeggen hoor. Wil je mijn robotje ook helpen? Hij kan niet zulke grote stappen maken en vliegen kan hij niet.’

Bernard stuurde de boot behendig door de waterstraten. Het was druk, maar er heerste een gemoedelijke sfeer. Kokkie keek haar ogen uit. Er was zoveel te zien. De bloemen en planten op de gebouwen waren prachtig, de winkeltjes waar ze langskwamen lagen vol met groenten en vruchten, de boten waren mooi en de langsvarende konijnen zwaaiden vriendelijk. Kokkie zwaaide vrolijk terug. Ze vond Smur geweldig!

‘We zijn er!’ Bernard stopte voor een klein huisje.

‘Wonen Jacques en Gwendolyn niet in een paleis?’, vroeg Kokkie verbaasd.

Bernard schudde zijn hoofd. Zijn oren flapperden grappig heen en weer. ‘Nee, in Smur krijgt iedereen, wat nodig is. Grote gezinnen krijgen een groot huis en kleine gezinnen een klein huis. Jacques en Gwendolyn willen hier geen uitzondering op

maken en hebben er voor gekozen om ook in een klein huis te wonen.’

Bernard hielp Kokkie en Droid uit de boot. Ze gingen het huisje binnen en Kokkie keek nieuwsgierig rond.

‘Hallo Bernard’, zei een vriendelijke stem. De stem hoorde bij een beeldschoon konijntje met prachtige blauwe ogen. ‘Wie heb je naar mij toegebracht? Nee maar, dat is Kokkie!’, riep ze verbaasd uit. ‘Wat doe jij hier? Je moet een grote reis hebben gemaakt om hier te komen. O, waar zijn mijn manieren, ik vergeet mijzelf voor te stellen. Ik ben Gwendolyn.’ Ze liep naar Kokkie toe en gaf haar een hand. Kokkie schudde haar hand en lachte vriendelijk naar haar.

‘Zo te horen hoef ik mij niet aan j ou voor te stellen. Het was inderdaad een lange reis, maar mijn reis is nog niet afgelopen. Ik ben op zoek naar Jacques en volgens Bernard ben jij de enige die weet waar hij is.’

Gwendolyn knikte. ‘Dat klopt’, zei ze. ‘Ik weet waar hij is, maar hij is moeilijk te bereiken. Hij is op expeditie in één van de meest onherbergzame gebieden van Smur. Kan ik je misschien helpen? Als Jacques er niet is, neem ik de zaken voor hem waar.’

‘Weet je wat,’ stelde Kokkie voor, ‘ik vertel je wat er aan de hand is en dan kan jij besluiten of Jacques ingelicht moet worden of niet.’

‘Goed idee’, vond Gwendolyn. ‘Bernard, wil jij Kokkie meenemen naar de woonkamer, dan kom ik zo met de thee.’

De woonkamer was klein maar gezellig en de stoelen die er stonden waren comfortabel. Kokkie ging zitten en keek nieuwsgierig rond.

‘Kokkie,’ kraakte Droid, ‘al dat water in Smur maakt me krakerig. Mag ik een beetje olie?’

Kokkie haalde een schroevendraaier en een flesje olie uit haar rugzak.

‘Wat ga je doen?’, vroeg Bernard verbaasd.

‘Droid olie geven. Hij kraakt een beetje’, antwoordde Kokkie.

‘Heeft hij veel olie nodig?’, vroeg Bernard belangstellend.

‘Normaal gesproken niet, maar dit is een vochtige omgeving en dan heeft hij wat meer nodig.’

Gwendolyn kwam binnen met de thee. Ze zette een schaal met koekjes op de salontafel en schonk iedereen een kopje thee in.

Kokkie gaf Droid een beetje olie en schroefde hem weer dicht. Nadat ze haar spullen had opgeruimd, nam ze een slokje van haar thee en begon te vertellen.

Hoe meer ze vertelde, hoe donkerder de blik op Gwendolyn's snuitje werd.

'Dat is niet zo mooi!', zei ze. Ze stond op en begon te ijsberen.

Na een tijdje ging ze weer zitten. 'Jacques moet dit weten', zei ze. 'Wat een toestand. Aliens op de onderkant van Ur! Nee, hier ga ik niet alleen over beslissen. We gaan naar Jacques!'

3 Naar Jacques

‘Zou je wel meegaan?’, vroeg Kokkie. ‘Iemand moet Smur regeren en Jacques heeft jou gevraagd dat te doen. Smur kan niet zonder regent in deze gevaarlijke tijd. Stel dat de aliens aanvallen? Wat dan?’

Gwendolyn zuchtte diep. ‘Je hebt gelijk’, zei ze. ‘Alleen heeft Jacques mij op het hart gedrukt, niemand te vertellen waar hij is. Ik kan niemand met je meesturen. Als ik niet ga, dan ga je alleen.’

‘Niet!’, zei Droid verontwaardigd. ‘Ik ga toch met haar mee!’

Gwendolyn lachte. ‘Je bent een leuk robotje’, zei ze. ‘Maar ik kan me niet voorstellen, dat jij Kokkie kan beschermen.’

‘Heb je een kaarsenkandelaar?’, vroeg Droid.

‘Droid, genoeg!’, greep Kokkie in. ‘Je zou verbaasd zijn, als je wist waartoe hij in staat is’, zei ze tegen Gwendolyn. ‘Maak je maar geen zorgen. Als je mij de coördinaten geeft, dan vind ik Jacques wel. Zou ik zo’n mooie boot mogen lenen? Ik roei niet meer zo snel en ik krijg er spierpijn van.’

‘Dat is wel het minste, dat we voor je kunnen doen’, zei Gwendolyn. ‘Bernard, kan jij dat regelen? We geven Kokkie de grote catamaran mee. Vergeet het reddingsbootje er niet aan vast te maken. Ik zorg er voor dat Kokkie genoeg te eten en te drinken bij zich heeft.’

Nadat Bernard gedag had gezegd, ging Gwendolyn naar de keuken om een mand met proviand voor Kokkie te maken. Ze had Kokkie de coördinaten gegeven en Kokkie had de coördinaten ingevoerd in "Konijn op Reis".

‘Nou Droid’, zei ze, ‘dat wordt een flinke reis. Ik ben blij dat we zo’n snelle boot mee krijgen. Als we hadden moeten roeien, waren we wel een week onderweg geweest. Jacques bevindt zich helemaal aan de bovenkant van Smur, bijna aan de rand van de planeet. Wat zou hij daar aan het doen zijn? Als hij maar niet over de rand vaart.’

Gwendolyn kwam binnen met een grote mand vol eten en

drinken.

‘Maak je geen zorgen Kokkie. Jacques is de beste piloot van Smur en zijn voertuig is het snelste en krachtigste van heel planeet Ur’, zei ze trots.

‘Tsja’, zei Kokkie. ‘Dat heb je nou als je iemand van kleins af aan gekend hebt, dan blijf je bezorgd om ze.’

Gwendolyn giechelde en schonk Kokkie nog een kopje thee in.

Ze hadden de thee net op toen er op de deur werd geklopt.

‘Daar zal je Bernard hebben’, zei Gwendolyn. ‘Kom, dan laten we je de catamaran zien.’

Het was een prachtig vaartuig. Kokkie keek haar ogen uit. Er zat zelfs een badkamer, een keukentje en een slaapkamer in!

‘En als laatste,’ sloot Bernard de rondleiding af, ‘de reddingsboot. Ik hoop niet dat je hem nodig hebt, maar beter mee verlegen dan om verlegen. In de zijkanten van de reddingsboot zitten kastjes met nooddrantsoenen en vuurpijlen. Heb je wel eens met een catamaran gevaren?’

Kokkie schudde haar hoofd.

‘Dat dacht ik al, maar dat is geen probleem. Buiten de stad kan je op de automatische piloot varen en ik vaar je de stad wel uit. Kijk, hier geef je de coördinaten in. Vergeet niet op “oké” te drukken.’

‘Als je mij wegbrengt, hoe kom je dan weer terug?’, vroeg Kokkie.

‘Ik vaar achter jullie aan’, antwoordde Gwendolyn. ‘Het is een tijd geleden, dat ik voor het laatst gevaren heb en ik heb wel zin in een tochtje. Zou je deze brief aan Jacques willen geven?’

‘Natuurlijk’, zei Kokkie. Ze pakte de brief aan en stopte hem in haar rugzak. ‘Dan moesten we nu maar eens gaan.’

Bernard tilde Droid aan boord, bracht de mand met proviand naar het keukentje en ging achter het roer staan. Kokkie gaf

Gwendolyn een knuffel.

‘Pas goed op jezelf en de Smurianen, Gwendolyn. Het zijn rare tijden!’, zei Kokkie bezorgd. ‘Dank je wel voor alles en tot gauw!’

‘Tot gauw Kokkie, doe voorzichtig!’, zei Gwendolyn.

Het duurde niet lang, voordat ze de stad uit waren. Bernard kon

goed varen en Gwendolyn deed niet voor hem onder. Buiten de stad legde Bernard aan Kokkie uit hoe de automatische piloot werkte en toen stapte hij van boord. Na nog een keer uitvoerig gezwaaid te hebben, vertrokken ze.

Het invoeren van de coördinaten kostte Kokkie geen enkele moeite en even later was ze samen met Droid op weg naar Jacques. Het was inmiddels donker geworden en het water zag er uit als een grote plas zwarte inkt.

‘Wat is het donker, hè?’, zei Droid. ‘Wel gevaarlijk. Stel dat we ergens tegen aan varen. Dan zinken we.’

‘De catamaran zal wel crash bestendig zijn. Net als een helicar’, stelde Kokkie hem gerust. ‘Kom, laten we naar binnen gaan. Ik lust wel een hapje en binnen is het gezelliger dan buiten.’

Even later zaten ze samen aan tafel. Kokkie liet zich de lekkere hapjes uit Gwendolyn’s mand goed smaken en na het eten gaf ze Droid nog een beetje olie. Ze maakte een grote beker worteltjesthee en krulde zich op in één van de comfortabele stoelen.

‘Is het een lange reis?’, vroeg Droid.

Kokkie pakte haar foon en startte "Konijn op Reis".

‘Met de huidige snelheid, zijn we morgenochtend om 10:00 uur bij Jacques’, antwoordde ze. Ze rekte zich uit en stond op.

‘Laten we maar gaan slapen. Dan kan jij je batterijen sparen en ik kan de mijne opladen.’

‘Heb jij óók een batterij?’, vroeg Droid verbaasd.

Kokkie lachte. ‘Nee, geen echte, maar slaap zorgt er wel voor dat ik morgen meer energie heb’, antwoordde ze. ‘Welterusten Droid.’

‘Welterusten Kokkie.’

Het robotje schakelde zichzelf uit en Kokkie stapte in bed. Het was een heerlijk zacht bed en het duurde dan ook niet lang, voordat ze in slaap viel.

Ze werd wakker van een enorme klap. ‘Wordt wakker Droid’, schreeuwde ze. Snel pakte ze haar rugzak en liep naar buiten. Ze waren tegen iets opgevaren en de catamaran was langzaam aan

het zinken. Ze pakte Droid op en rende met hem naar de reddingsboot. Ze zette hem samen met haar rugzak in de boot en maakte het vaartuigje vliegensvlug los. Ze stapte in en roeide zo hard als ze kon van de catamaran weg.

‘Wat is er Kokkie?’, vroeg Droid.

‘We zijn tegen iets opgevaren en de catamaran is aan het zinken. We moeten verder in de roeiboort.’

‘Al dat water, ik vind het maar niks’, mopperde het robotje.

‘Straks val ik over boord en dan ben ik helemaal stuk.’

‘Welnee’, zei Kokkie. ‘Je valt niet uit de boot.’

‘En als ik wél uit de boot val?’

‘Dan krijg je lekkere olie van me en dan ben je weer zo goed als nieuw.’

‘Waarom gaan we niet terug?’

‘Omdat we eerder bij Jacques zijn, dan in Solaria en stop nu met zeuren! Dat doe ik ook niet en ik moet roeien!’ Ze startte haar navigatie app en begon te roeien.

Nu ze in de roeiboort zaten en niet meer in de snelle catamaran, ging de reis naar Jacques een stuk langer duren. Kokkie roeide de hele dag. Ondanks de verschrikkelijke spierpijn, roeide ze door en pauze nam ze nauwelijks. Ze was blij dat ze haar rugzak had weten te redden. De batterijen voor Droid zaten er in en ook de speciale olie, die het robotje geregeld nodig had. Voor zichzelf had ze nog een grote kan worteltjesthee en een flink pak klaverkoekjes. Ook de kastjes in de wanden van de reddingsboot, waren goed gevuld. Er zaten flessen drinkwater in en blikjes met voedzame etenswaren. Aan eten en drinken hadden ze geen gebrek, maar de spieren in Kokkies armen protesteerden steeds harder.....

Ook toen het donker werd roeide ze door.

‘Gaat het nog, Kokkie?’, vroeg Droid bezorgd.

Kokkie knikte vermoeid.

‘Je moet even pauze nemen hoor! Straks ben je zo moe dat je niet meer verder kunt!’

Kokkie nam een slokje water en schudde haar hoofd. ‘Hoe eerder we bij Jacques zijn hoe beter’, zei ze. ‘Volgens de app moet ik nog zes uur roeien, dan zijn we er.’

Droid keek haar bezorgd aan. ‘Zal ik roeien?’, vroeg hij.